

Dej nám více víry

Kázání ze soboty 18. června 2011 – br. Pavel Filipi

Lukáš 17,5-6

Apoštolové řekli Pánu: „Dej nám více víry!“⁶ Pán jim řekl: „Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad’ se do moře,‘ a ona by vás poslechla.“

*Dej nám více víry... Už jste se dostali do situace, že jste Pána prosili o více víry, pevnější, silnější, odolnější víru? Já ano. Potud bychom učedníkům rozuměli. Že oni žádají svého Pána, aby jim *přidal víru*, to nás nepřekvapí, ano je nám to i blízké. Tolik už víme z evangelíí, že učedníci nebyli žádní hrdinové, kteří všechno chápali, všem pokušením uměli vzdorovat, nikdy o ničem nepochybovali, nikdy se nebáli. Vzpomínáte si na vyprávění, jež jste nedávno zde probírali – jak se učedníci báli na rozbouřeném moři.*

Tím jsou nám tak nějak blízcí, ti učedníci. A všímáme si, že oni prosí o *více víry*. Jakoby říkali: My sice nějakou víru už sice máme, ale je jí málo, bylo by potřebí přidat. A my také, když prosíme o víru, nezačínáme většinou od nuly; ale zdá se nám, že ta zásoba víry, kterou až dosud máme, není dostatečná, aby čelila pochybnostem, nástrahám, pokušením, trápením, které máme nebo které nás čekají. Nejsme žádní hrdinové, trochu více víry bychom určitě uvítali.

A tak nás možná překvapí, jak jim Ježíš odpověděl. *Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad’ se do moře,‘ a ona by vás poslechla.* Co to vlastně Pán Ježíš říká? Co je to víra jako zrnko hořčice? Na jiném místě v evangeliu (M 4,31) se uvádí, že hořčičné zrnko je nejmenší ze všech semen, co jich je na zemi. Říci, že zrnko hořčice je veliké, by byl nesmysl. Zrnko hořčice nemůže být veliké. Je maličké, je nejmenší. Proto také víra nemůže být veliká, může být jen malá, maličká. Jakoby Pán Ježíš říkal: vy nemůžete mít víru velikou. Vy nepotřebujete více víry. Možná, že váš problém je v tom, že chcete víru příliš velkou. Vám by stačila i ta malá víra. Nechtějte větší víru. Bylo by dost na tom, kdybyste měli víru tak maličkou, jako maličké zrnko hořčice. To by vám stačilo.

Stačilo k čemu? *Řekli byste této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad’ se do moře,‘ a ona by vás poslechla.* Já nevím, proč by učedníci měli chtít přesazovat moruše do moře. Pán Ježíš zvolil tento obraz, aby vyjádřil něco, co je normálně nemožné, co není v lidských silách. Na paralelním místě v evangeliu Matoušovu (17,20) užívá jiného – asi běžnějšího – obrazu a řekne to naplno: Budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude

nemožné. Ano, vyrvat vzrostlou moruši (která prý má silné kořeny) je stejně nemožné, jako přemísťovat horu. (Vypráví se o jednom chlapci, který si to chtěl vyzkoušet a za vesnicí upřeně hleděl na nějakou horu a poručil jí ve jménu své víry, aby se pohnula. Nestalo se nic. Vlastně stalo. Jedině to, že ten chlapec ztratil víru.)

Ale pozor: Maličká víra není totéž, co víra slabá, laciná a snadná. Spíše naopak. Usilovat o velkou víru, nebo dokonce svou velkou víru stavět na odív, může být laciné. Ale maličká víra má zaslíbenou velkou sílu. Přemístit horu nebo vyrvat moruši z kořenů. Maličká víra může učinit nemožné věci. To chce říci obraz o moruši a přemístěné hoře. Nemožné věci. Jaké věci dokáže i (naše) malá víra?

Něco nám napoví souvislost, ve které je tento výrok zařazen. Poslyšte, co mu předcházelo. Ježíš tam učedníkům říká: Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: „Je mi to líto,“ odpustíš mu!“ A na to učedníci navážou svou prosbu: *Dej nám více víry!* Něco takového, odpouštět sedmkrát za den, odpouštět bez omezení, to prostě není v našich a v žádných lidských silách, na to potřebujeme *více víry*. Pane Ježíši, když nám takové bezbřehé odpouštění ukládáš, tak nám k tomu dej *více víry*. A Ježíš k tomu řekne: Na to nepotřebujete více víry, na to stačí víra malá jako hořčičné zrnko. Takže: Naše víra nebude vytrhávat moruše nebo přenášet hory, naše víra se projeví v tom, že budeme mít sílu odpouštět.

A apoštol Pavel, vzpomínáte si, to vyjádří ve stejné tónině a snad ještě silněji: „Kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem“ (1K 13,3). Víra bez lásky není nic, i kdyby ohromovala svou velikostí. Víra se projevuje láskou a skrze lásku. A pak může být i maličká, nenápadná, skromná. Je-li provázena láskou, rozhodně nebude slabá či laciná.

Ale což je odpouštění, je láska, něco tak nemožného, tak absurdního jako přenášení hory, vytrhávání moruší? Může to tak vypadat, ale nemožné to není. Chce to jen maličkost: Důvěřovat, spolehnout se, že toto, milovat a odpouštět, je dobrá cesta života, že to je nosná strategie a že takto lze dojít ke skutečnému štěstí a pokoji duše. Odpouštět a nemstít se, milovat a přestat nevražit, dávat a nečekat na odměnu – to jsou ty velké věci, které dokáže malá víra.

Proč? Protože uvěřila, že cesta, po níž kráčel a kterou hlásal Ježíš Kristus, cesta služby, lásky a oběti, je Boží cesta a jako taková je dobrá cesta i pro mne, pro mé děti, pro mé vnuky a pro všechny.

Kdo chce, ať toto vše pokládá za pošetilost, bláznovství, absurditu. A jsou tací, je jich mnoho, vždycky jich bylo mnoho. Služba se jim zdála být příkořím, obětí újmou, smíření slabostí. Ježíšovo

náboženství prohlásil jeden myslitel za morálku otroků. Ježíšovu cestu i dnes mnozí pokládají za nemožnou možnost, snad krásný ideál, ale příliš krásný na to, aby byl reálný, realizovatelný, aby byl možný. Nemožná možnost. Ale ti, kdo mají víru, tu malou víru jako hořčičné zrnko, děkují, že je to možnost možná. To je malá velká víra, orientovaná na Krista. Ten přece hlásal, že kdo chce být největší, ať je jako služebník všech, že dělník, který nastoupil až navečer, dostal stejnou odměnu, jako ti, co přišli ráno, že otec vyznamenal marnotratného syna, ale staršího nijak nezkrátil...To všechno hlásal ten, který sám byl „tichý a pokorného srdce“, narodil se chudým rodičům v jeslích a umřel na kříži. On, on jediný je jistotou víry, ne já a moje věřivost; na něj hledí má malá víra, když není zahleděna do sebe, nezkoumá velikost a sílu vlastního nitra, ale počítá s ním, který věděl a řekl, že u Boha není nic nemožného – a on to jako Boží Syn musel vědět.

Kolega Tomáš Halík referuje o rozhovoru s mladíkem, který bolestně hledal jistotu své víry. Halík mu posléze řekl: „Ono není tak strašně důležité, abys měl jistotu, že věříš v Boha, ba ani...zda ty v něho věříš. Podstatné je, že Bůh věří v tebe. A možná v tuto chvíli stačí, abys o tom věděl“. Tolik Tomáš Halík. Stačí vědět, že Bůh v tebe věří, to je víra. Bůh v tebe věří až tak daleko, že za tebe vydal svého Syna, aby byl s tebou ve zdraví i v nemoci, ve štěstí i v neštěstí, v mladosti i ve stáří.

Je to jako v tom příběhu o uřednících na rozbouřeném moři, znovu jej přivolávám do vaší paměti. Jak to tam bylo? „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“, ptá se tam Ježíš ustrašených uředníků, když utišil bouři.. Pro uředníky také byla záchrana z divokých vln a vichřice něco jako nemožná možnost. A oni nemají důvěru, že pro Ježíše, který si na zádi v lodičce spí, je jejich záchrana možností možnou a že strach byl tedy zbytečný. O to jde. O tuto důvěru, že život s Ježíšem a v následování jeho cesty je spolehlivý i ve všelikých bouřích. To je víra. Ne heroické výkony, ne laciné happyendy. Maličká víra, elementární důvěra, že s námi v té naší lodičce je Ježíš, třeba zrovna spí (nebo se nám to jenom zdá, že spí), ale je tam v té vřavě s námi. A že strach je tedy zbytečný. To by mělo stačit.

Amen